



மாத்தளை சோமுவின் புனைகதைகளில் மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்கள்

மு. கிறிஸ்டோபர் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம், திண்டுக்கல்-624302, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Life Problems of Tamils of Highlands in the Fictions of Maatthalai Somu

M. Christopher a, *

^a Department of Tamil, The Gandhigram Rural Institute - Deemed University, Dindigul-624302, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
mchristophertamil@gmail.com

Received : 29-07-2021
Revised : 25-05-2022
Accepted : 07-06-2022
Published : 27-07-2022



ABSTRACT

Immigrant Tamil literature has an important place in Highland literature. Highland Tamil literature can be considered a part of immigrant literature. It is a rich literary field with many literary genres like folk literature, poetry, short stories, novels, dramas, and essays. Highland writers have contributed to and enriched the field of literature. Their field of literature is expanding beyond the Sri Lankan highlands to include Tamil Nadu, European countries, and other countries in the world. In this way, Maatthalai Somu is an international Tamil writer who records Sri Lanka (Highland), India (Tamil Nadu), Australia and the lives of Tamils living in them. Highland literature is two hundred years old. European countries that conquered large parts of the world to accumulate capital, exploited the resources of their colonies and the labour of indigenous peoples. In this way, the British, who took control of Sri Lanka in 1815, ended the Kandy monarchy. In 1820, coffee plantations were started. After that, they also cultivated cash crops like sugarcane, tea, and rubber. The South Indian Tamils migrated and settled in the highlands for the manpower to work on these large plantations. These Tamils are called Highland Tamils. Famine and oppression in India in the nineteenth century also caused Tamils to immigrate to Sri Lanka. The hard labour of Tamils was used in creating and cultivating these plantations. The history and life problems of such highland Tamils have been recorded by the highland Tamil writer Maatthalai Somu in his fiction.

Keywords: Maatthalai Somu, Tamil Writer, Migration, Folk Literature

முன்னுரை

இலங்கையில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின்போது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காப்பி, இரப்பர், தேயிலை ஆகிய பெருந்தோட்டப் பண்பயிர் பயிரிடலில் தமிழகத்திலிருந்து அழைத்துச் செல்லப்பட்ட மக்கள் 'இந்தியத் தமிழர்' என்றும் அரசியல், கலை, இலக்கிய ரீதியாக 'மலையகத் தமிழர்' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தின் தாக்கம், கண்டியை ஆண்ட சிறிவிக்கிரம ராஜசிங்கன் 1815 இல் ஆங்கிலேயரால் வீழ்த்தப்படல் ஆகியவை இலங்கைக்கு மிக அண்மையிலிருந்த தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் இலங்கையின் மலையகப் பெருந்தோட்டங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படக் காரணங்களாயின. இப்பெருந்தோட்டங்களை உருவாக்குவதிலும் அதில் பயிர்செய்வதிலும் தமிழரது கடின உழைப்பு

பயன்படுத்தப்பட்டது. அத்தகைய மலையகத் தமிழரது வரலாற்றையும் வாழ்வியலையும் மலையகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாத்தளை சோமு தனது புனைகதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார்.

மலையகத் தமிழர்

இந்திய வம்சாவழித் தமிழரான இம்மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் என்போர் குறிப்பாக இலங்கையிலுள்ள கண்டி, நுவரேலியா, மாத்தளை முதலான மத்தியப்பிரதேசங்களில் காப்பி, இரப்பர், தேயிலை ஆகிய பெருந்தோட்டப் பயிரிடலில் பணியாற்றுவோர் ஆவர். இவர்களது கடின உழைப்பு இலங்கைத் தீவு பொருளாதார ரீதியில் வளர்ச்சியடைய மிக முக்கியக் காரணமாக அமைந்தது. ஆனால், இவர்கள் இலங்கையிலுள்ள சிங்களவர்களாலும் ஏனைய பூர்வீகத் தமிழர் சிலராலும் கள்ளத்தோணிகள், வடக்கத்தையார், மலிவுக்கூலிகள், தோட்டக்காரர், விசுவாசமும் கீழ்ப்படிவுமுள்ள அடிமைகள், இந்தியாக்காரர் என்று வேற்றுமைப்படுத்தப்பட்டு அவமதிக்கப்பட்டனர் (Kadigachalam & Sivagami, 2001). இவர்கள் உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு ஆளாகி உயிர்வாழ்வதற்கான அடிப்படை உரிமைகளை இழந்தனர். மிகக் குறைந்த ஊதியத்தை மட்டுமே பெற்றனர்.

“1817 ஆம் ஆண்டு முதல் 1827 ஆம் ஆண்டுவரை பத்தாயிரம் பேர்கள் தனியார் ஒப்பந்தக்காரர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளனர். 1800 ஆம் ஆண்டு தோன்றிய பஞ்சத்தாலும் 1876-78 ஆண்டுகளில் உருவான பஞ்சத்தின்போதும் இந்தியாவில் பல மாநிலங்களில் இருந்தும் புலம்பெயர்ந்தோரின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

1876 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1879 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கைக்கு புலம்பெயர்ந்தோர் எண்ணிக்கை 721368 பேர்கள். இதில் 106150 பெண்களும் 53624 குழந்தைகளும் அடங்குவர். இதில் பெண்கள் குழந்தைகள் இவர்களோடு இணைந்த ஆண்கள் தோட்டப்பகுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். ஏனையவர்கள் வெவ்வேறு தொழில்துறைக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும்” எனும் மு.சி. கந்தையாவின் வரிகள் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கன (Kanthaiah, 2015).

மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்

மலையகத் தமிழரின் - குறிப்பாகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வின் அவலங்களை ‘மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்’ பதிவு செய்துள்ளது. காலங்காலமாக மலையகத் தொழிலாளர்களிடம் நாட்டுப்புறப்பாடல்களும் இராமாயணக் கதைகள் உள்ளிட்டவையும் தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், திருவிளையாடல் புராணம், காமன் கூத்து, பொன்னர் சங்கர் கூத்து உள்ளிட்ட இலக்கிய வடிவங்களும் செல்வாக்குடன் விளங்கின. “இலங்கையில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் முதலியன பெருகாதிருந்த 1920 கள் வரையிலான காலகட்டத்தில் நவசக்தி, ஆனந்தபோதினி, அமிர்தகுண போதினி, லோகோபகாரி, விகததூதன் முதலிய தமிழகத்து சஞ்சிகைகளும் பத்திரிகைகளும் மலையகத்திற் கணிசமான செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தன என பேராசிரியர் க. அருணாசலம் குறிப்பிடுகின்றார் (Arunachalam, 1994). பாரதி, தாகூர் உள்ளிட்ட இந்தியக்கவிஞர்களின் படைப்புகளும் மலையக மக்களிடம் விரும்பிப்போற்றப்பட்டன. அப்துல்காதர் புலவர் (1866-1918) கும்மிப்பாடல்களையும் நொண்டிச்சிந்து முதலியவற்றையும் இயற்றினார். கா. பெரியசாமிப்பிள்ளை, எஸ்.எம். இராஜப்பா உள்ளிட்டோரின் இலக்கிய முயற்சிகளும் தொடர்ந்தன. 1920 க்குப் பின் விழிப்புணர்ச்சிக்காலம் தோன்றியது. மலையக இலக்கிய முன்னோடிகளாக கோ. நடேசையர், மாத்தளை அருணேசர், மீனாட்சியம்மாள், சாரஸ்நாடன், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோர் அடையாளம் காணப்பட்டனர். துவக்கக் காலத்தில் சி.வைத்தியலிங்கம், வ.ந.கந்தசாமி, வ.அ. இராசரத்தினம் உள்ளிட்ட கீழ்நாட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்தோரின் கதைகள் மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளர் பற்றியவையாக அமைந்தன. 1950 களில் செ. கணேசலிங்கன், டானியல், செல்வி நாகேஸ்வரி ஆகியோரது கதைகள் மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளர்களையும் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளிலும் கொழும்பு, கண்டி, காலி முதலிய நகரங்களிலும் வாழும் அவர்களது மக்களைப் பற்றியவையாக அமைந்தன. 1960 கள் தொடங்கி சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, தெளிவத்தை

ஜோசப், ஆப்டின், மலரவன், அந்தனி ஜீவா, மு. சிவலிங்கம், மாத்தளை சோமு உள்ளிட்ட பலர் இவ்விலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்தனர்.

மாத்தளை சோமு

இலக்கிய உலகில் மாத்தளை சோமு என்று அறியப்படும் மு. சோமசுந்தரம், இலங்கையின் மத்தியப்பகுதியில் இருக்கும் மாத்தளை எனும் கிராமத்தில் 1956ஆம் ஆண்டு திரு. வி. முத்துசாமி - திருமதி செல்லம்மாள் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். தாய், தந்தை, உடன்பிறந்தோர் எழுவர் எனக் கூட்டுக் குடும்பத்தில் வாழ்ந்த இவர், மாத்தளையின் விஜயா கல்லூரியின் தமிழ்ப்பிரிவில் கல்வி கற்றார். யாழ்ப்பாண ஆசிரியர்களால் தமிழ், ஆங்கிலப் பாடங்களில் தேர்ந்தார். இவரது தந்தையார் வாங்கிப் படிக்கும் வீரகேசரி, கலைமகள், மஞ்சரி, விகடன், கண்ணன் ஆகிய இதழ்களும், அண்டைவீட்டார் படிக்கும் தினமணி, மாலைமணி, முரசொலி, சுதந்திரன், ஆனந்த விகடன், கல்கி ஆகிய இதழ்களும் இவரது வாசிப்பை வளர்த்தன. மாத்தளை அம்மன் கோயிலில் இலக்கியவாதிகள் வழங்கும் சொற்பொழிவுகள், கதை அரங்கங்கள், இலக்கிய விழாக்கள், தேர்த்திருவிழா ஆகியவற்றின் மூலமும் இளமைப்பருவத்தில் இலக்கியம், பண்பாடு குறித்த தொடக்கநிலை அறிவு இவருக்குக் கிட்டியது. எழுத்தாளர்களின் தொடர்பும் கிடைத்தது. தொடக்கத்தில் இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் பத்தி எழுத்துக்கள், கவிதைகள், சிறுவர் கதைகள் - மாயாஜால கதைகள் - எழுதத் துவங்கி இலக்கிய உலகில் நுழைந்த இவர் அரைநூற்றாண்டுகளாக எழுதி தமிழின் தவிர்க்க முடியாத எழுத்தாளராக உருவெடுத்துள்ளார். இவர் தனது பதினோராவது வயதில் - 1967- ஆம் ஆண்டு தொடங்கி இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் எழுதத் துவங்கினார். தனது முதல் சிறுகதையாகிய 'இதய தாபம்' என்பதை என். எஸ். எம். ராமையாவின் அறிமுகத்தில் 1969இல் தினபதி இதழில் எழுதத் தொடங்கியதிலிருந்து இவர் தன் பதின்மூன்றாம் அகவையில் சிறுகதையாசிரியர் ஆனார். பதின்வயதில் எழுத்தாளராகிய இவரது இலக்கியப் பயணம் அதே வேகத்தில் நடைபோட்டு வீரகேசரி, தியைதி, தினகரன், சிரித்திரன், மாணிக்கம், கலைமகள், கல்கி, கணையாழி, குங்குமம், சுபமங்களா, இந்தியா டுடே, ரத்னபாலா, தீபம் ஆகிய இதழ்களிலும் சிறுகதைகளாகத் தொடர்ந்தது. 1980ஆம் ஆண்டில் தோட்டக்காட்டினிலே எனும் சிறுகதைத் தொகுதியை மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன் ஆகியோரோடு இணைந்து வெளியிட்டார். இம்மூன்று ஆசிரியர்களும் தலா மூன்று சிறுகதைகள் எழுதி ஒன்பது கதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பாக இது வெளிவந்தது. இது மலையகச் சிறுகதை வரலாற்றில் முக்கியமான ஆரம்பகால முயற்சிகளில் ஒன்றாகும். இதற்குப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி முன்னுரை எழுதிப் பாராட்டியுள்ளார். 'எல்லை தாண்டா அகதிகள்' எனும் இவரது சிறுகதை நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. இதே தலைப்பில் அவர் நாவல் ஒன்றையும் எழுதி, இரண்டையும் ஒரே தொகுதியில் 1994ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். பின்வரும் அட்டவணை 1 மாத்தளை சோமு எழுதிய நூல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்துள்ளார் (Maththalai Somu, 1991; Maththalai Somu, 1996).

அட்டவணை 1. மாத்தளை சோமு எழுதிய நூல்கள்

வகை	நூல்கள்	ஆண்டு	வெளியீடு
சிறுகதைகள்	தோட்டக்காட்டினிலே - (மலரன்பன், மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன்)	1980	மாத்தளை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம், மாத்தளை
	நமக்கென்றொரு பூமி	1984	மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை
	அவன் ஒருவனல்ல	1989	மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை
	அவர்களின் தேசம்	1995	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	கறுப்பு அன்னங்கள்	1999	நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை
	மாத்தளை சோமுவின் சிறுகதைகள்:	2003	பாடுமீன் பதிப்பகம், சென்னை

	தொகுதி 1		
	மாத்தளை சோமுவின் சிறுகதைகள்: தொகுதி 2	2003	இளவழகன் பதிப்பகம், சென்னை
நாவல்கள்	அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்	1994	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், ஆஸ்திரேலியா
	எல்லை தாண்டா அகதிகள்	1994	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	அவள் வாழத்தான் போகிறாள்	1996	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	மூலஸ்தானம்	1998	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	கண்டிச்சீமை	2017	மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை
குறு நாவல்	நான்காவது உலகம்	1998	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
சிறுவர் கதைகள்	இலங்கை நாட்டுத் தெனாலிராமன் கதைகள்	1984	மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை
	அவாந்தி - சீனக்கோமாளியின் சித்திரக்கதைகள்	2006	சாரதா பதிப்பகம், சென்னை
	அந்தரே - ஈழக்கோமாளியின் சித்திரக்கதைகள்	2007	சாரதா பதிப்பகம், சென்னை
பயண இலக்கியம்	மாத்தளை முதல் மலேசியா வரை	2000	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	லண்டன் முதல் கனடா வரை	2000	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	சிட்னி முதல் நோர்வே வரை	2003	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	பாலி முதல் மியன்மார் வரை	2016	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
பிற நூல்கள்	புலம்பெயர்ந்த தமிழரும் தமிழும்		தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்
	வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல்	2005	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	திருக்குறள் அறிவியல் அகலவுரை	2007	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	வியக்க வைக்கும் தமிழர் காதல்	2010	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிக் கதைகள்	2012	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி
	கம்போடிய நாட்டுத் தொன்மக் கதைகள்	2017	நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம், சென்னை
	கம்போடிய ராமாயணம்	2017	நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம், சென்னை
	பர்மாவும் தமிழர்களும்	2017	தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், திருச்சி

மலையகத் தமிழர் கல்வி

தனி மனிதனையோ சமுதாயத்தையோ முன்னேற்றமடையச் செய்யும் மாபெரும் சக்தி கல்வியாகும். அத்தகைய கல்வியறிவை மலையக மக்கள் மிகக் கடினப்பட்டே அடைய வேண்டிய நிலை நிலவுகின்றது. சிறுவர் பருவம் முதலே தேயிலை, காப்பி, இரப்பர் தோட்டங்களில் கூலிகளாக வேலை செய்யவேண்டிய துழலுக்கு இடையே கல்வியை அடைதல் சிரமமான செயலே ஆகும். மாத்தளை சோமுவின் சிறுகதைகளில் தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடங்களும் அதன் ஆசிரியர்களின் செயல்பாடுகளும் மாணவர்களின் ஏழ்மை நிலையும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. 'சின்ன உருவங்கள்' எனும் சிறுகதையில் தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் பயிலும் ஏழை மாணவன் தன் குடும்பத்தின் வறுமை காரணமாக 'சரஸ்வதி பூஜை' கொண்டாட்டத்திற்கான பணத்தைச் செலுத்த இயலாதவனாகி தலைமையாசிரியரின் கோபத்திற்கு ஆளாகின்றான். ஆனால், வகுப்பாசிரியர் அவனது வறுமை நிலையைப் புரிந்துகொண்டு, கல்வியே முக்கியம் என்பதைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "சரஸ்வதி பூஜைக்கு காச கொடுக்கலேன்னு ஸ்கூலுக்கு வராம இருந்திராதே! படிப்பு முக்கியம். தலைமையாசிரியரின் அதிகாரத்திற்கு முன்னே இத்தகைய ஆசிரியரின் குரல் எடுபடாமல் போகிறது. சக ஆசிரியர்களும் இவ்வகுப்பாசிரியரின் குரலை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் போகவே, ஏழை மாணவனுக்கு தலைமையாசிரியரால் சரஸ்வதி பூஜை பிரசாதம் மறுக்கப்படுகிறது. ஆனால், மாணவனின் நண்பன் ஜோசப் அவனுக்குத் தனது பிரசாதத்தைக் கொடுக்கிறான். இவ்விடத்தே 'சமய ஒற்றுமை'யையும் மாத்தளை சோமு வலியுறுத்துவது புலப்படுகின்றது (Maththalai Somu, 2003).

'ஒரு ஸ்கூல் கோயிலாகிறது' எனும் சிறுகதையில் தோட்டத்து முதலாளியால் தொழிலாளரது பிள்ளைகள் படிக்கும் 'தோட்டப்பள்ளி' மாற்றப்பட்டு கோயிலாக மாறும் அவல நிலை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அறிவை, ஞானத்தை பல்வேறு சமயங்கள் வலியுறுத்தும் அதே நேரத்தில் கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி கல்வி பறிக்கப்படுவதை அப்பட்டமாக இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தாயக ஏக்கம்

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் படைப்புக்களில் இயல்பாகவே தமது தாயகம் குறித்த சித்திரிப்புகளும் அதில் வாழ்ந்த தமது வாழ்க்கை மீதான நினைவுகளும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது (Murugan, 2021; Selvakumaran, 2020). தற்போது புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற நாடுகளின் துழல் தமது படைப்புகளில் பதிவுசெய்யப்பட்டாலும் தமது தாயகம் மீதான ஏக்கம் இவர்களது படைப்புகளில் இழையோடுவது முக்கியமான அம்சமாகும் (Selvakumaran, 2021). மாத்தளை சோமுவின் 'அவர்களின் தேசம்' எனும் சிறுகதையில் இவ்வம்சம் சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது. 'சிறிமா - சாஸ்திரி' ஒப்பந்தத்தினால் மலையகத் தமிழர்கள் இந்தியாவிற்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதில் மலையகத் தமிழர்கள் மனதளவில் அடைந்த இன்னல்களை இச்சிறுகதை பதிவு செய்துள்ளது. அவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட ஒரு தந்தையும் மகனும் தமிழகத்தில் வாழ்கின்றபோது நினைவலைகளில் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மலையகத்தை நினைகின்றனர். சிலோன்காரர் என அழைக்கப்பட்ட 'கண்ணுசாமி'யின் மகன் 'கறுப்பனின்' மனம். "வானத்தில் விமானமாய்ப் பறந்து இலங்கைக்குள் இறங்கி அந்த தேயிலை மண்ணைத் தொட்டு அங்கு பெய்கின்ற மழையில்" நனைகிறது. இலங்கையை ஒப்பிடுகையில் தண்ணீர் வசதி குன்றிய தமிழகப்பகுதிகளில் வாழும் மலையகத் தமிழர்கள் தமது தண்ணீர் பற்றாக்குறையை எண்ணி வருந்தி, தம் மலையகத்தை நினைத்து ஏங்குகின்றனர் (Maththalai Somu, 2003). உளவியல் ரீதியான அவர்களது செயல்பாடுகளும் சிலபொழுது வித்தியாசமாக அமைகின்றன. கறுப்பனின் தந்தையான 'சிலோன்காரர்' இலங்கையின் தண்ணீரை நினைத்து மழையில் நனைந்து ஆடுவதைப் பின்வரும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. "தண்ணியக் கண்டாலே அப்படித்தான் ஆடுவாரு. இது இங்க வந்தோன்னதான் சிலோனல் இருக்கிற நேரம் ஆடவே இல்லை. நாங்க இருந்த தோட்டத்து லயத்துக்குப் பக்கத்தில சின்ன ஊத்து இருக்கும். ஊத்துன்னா முகம் பார்க்கிற மாதிரி சுத்தமான தண்ணி ஊறிக்கிட்டே இருக்கும். ஐஸ் பெட்டியில் வைச்சமாதிரி குளுகுளுன்னு இருக்கும். குளிக்க பீலித்தண்ணி பீலித்தண்ணின்னா மலையில இருந்து வுழுவூர் தண்ணி... வானம் கறுத்தா மழைபெய்யும். தண்ணிக்குக்

கஷ்டமே இல்லை” கறுப்பன் சொல்லச்சொல்ல சொர்க்கபுரியாகத் தெரிந்தது அந்த சிலோன் (Maththalai Somu, 2003). பல ஆண்டுகளாக மலையகத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களுக்கு திடீரென ஏற்பட்ட சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் இந்தியா அனுப்பப்பட்டதில் மிகுந்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. புதிய சூழலில் உடனடியாகத் தம்மைத் தகவமைத்துக்கொள்வதில் சிரமம் ஏற்பட்டது. பின்வரும் வரிகளில் இது தொனிக்கிறது: “ராமேஸ்வரத்தில் இறங்கியதும் எதுவுமே பிடிக்கவே இல்லை. இந்த மண், காற்று, வானம், தண்ணீர், மக்கள், ரயில், கார், ஆடு மாடு, ஏன் ஈ, காக்கா, கொசு கூட பிடிக்கவில்லை (Maththalai Somu, 2003).

மலையகம் x தமிழகம் குறித்த முரண்பட்ட மனநிலை மலையகத் தமிழர் இந்தியா அனுப்பப்பட்டபோது ஏற்பட்டுள்ளது. பிறப்பு முதல் தாம் வாழ்ந்த ‘மலையகம்’ அவர்களது பார்வையில் தாயகமாகவும் புதிய இடமான தமிழகம் வேற்றுபூமியாகவுமே அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. தமது தாய்மண்ணான மலையகத்தைப் பிரியும்போது ஏற்பட்ட அவர்களது மனத்துயரம்,

“இதுதானே என் பூமி... இங்கே தானே என் வயதில் முக்கால்வாசி போயிற்று. என் உழைப்பும் இங்கேதான். இந்த மலையில் தான் வாழ்ந்தேன். இந்த வெயிலில் தான் காய்ந்தேன். இந்தக் காற்றைத்தானே சுவாசித்தேன்... இதுதானே என் பூமி இதுதானே என் நாடு” எனப் பதிவாகியுள்ளது (Maththalai Somu, 2003).

நாடற்ற நிலை

ஒரு நாட்டின் முதுகெலும்பாக நின்று அந்நாட்டின் பொருளாதாரம் உயர் உழைத்த ஓர் இனம் திடீரென அந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேற நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படுகையில் அடையக்கூடிய மனத்துயரினை இலங்கையில் மலையகத்தமிழர் அடைந்தனர். ‘சிறிமா - சாஸ்திரி’ ஒப்பந்தத்தால் இலங்கையிலிருந்து திருப்பியனுப்பப்பட்ட மலையகத் தமிழர் தாம் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்த மண்ணையும் மக்களையும், தமது சொந்தக் குடும்பத்தையும் பிரிந்த துயரத்தை மாத்தளை சோமுவின் சில சிறுகதைகள் பதிவுசெய்துள்ளன. இதனை மாத்தளை சோமு தனது மொழியில், துயரம் ததும்பப் பதிவுசெய்துள்ளார்: “சிறிமா - சாஸ்திரி’ ஒப்பந்தத்தில் தாயகம் திரும்பப்போகிறது ஒரு குடும்பம். கிட்டத்தட்ட செத்த வீட்டைப்போல் ஒப்பாரி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு நாடு விட்டு ஒரு நாடு போய்விடுவது கண்களில் இருந்து மறைவது போலத்தான் சுதந்திரம் வந்தது. வெள்ளைக்காரர்கள் போனார்கள். பெரும்பான்மையோரிடம் ஆளும் அதிகாரம் போயிற்று. சிங்களவர் தமிழர் என்றார்கள். பிரசாவுரிமை சட்டம் போடப்பட்டது. கறுப்பன் திடீரென்று இந்தியாக்காரனானான்” (Maththalai Somu, 2003).

இளம் தலைமுறையைச் சார்ந்த மலையக எழுத்தாளர்களில் முக்கியமான ஆளுமையான மாத்தளை சோமுவின் சிறுகதைகளில் மலையகத் தமிழரின் பன்முகப்பட்ட வாழ்வு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரச்சினைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மனித நேயத்தைச் சிதைக்கும் இனவாதத்தின் கொடூரம் தோலுரித்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பாரதியார், புதுமைப்பித்தன் தொடங்கி மலையகத் தமிழரின் - பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயரங்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள தமிழிலக்கியத்தில் அண்மைக்காலத்தில் இவற்றைத் தன் எழுத்தில் பதிவுசெய்யும் எதார்த்தமான எழுத்தாளராகத் தனது படைப்புகளின்வழி மாத்தளை சோமு அடையாளம் காணப்படுகிறார். தோட்டத்து லயங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள், மாணவர் - ஆசிரியரின் நிலைகள், இனபேதங்களால் சொந்த நாட்டிற்குள்ளேயே அடையும் ‘அகதிநிலை’ மற்றும் குடும்ப உறவுகளுக்கிடையே ஏற்படும் விரிசல்; உடைமை, உயிர், கற்பை இழத்தல், இனம் கடந்த மனிதநேயம், ஒற்றுமையின்மையால் தமிழருக்கு ஏற்படும் பின்னடைவுகள், அரசு அதிகாரத்தால் சொந்த மண்ணை இழந்து நாடற்றவர்களாகும் துயரங்கள், தாயகம் மீதான ஏக்கம் ஆகியவை இவரது சிறுகதைகளில் பதிவாகியுள்ளன.

அகதி நிலை

போர் உள்ளிட்ட சூழல் காரணமாக தாய்நாட்டிலிருந்து பிற நாட்டுக்குப் புலம்பெயர்ந்து வாழ்வோரின் வாழ்நிலையை ‘அகதிநிலை’ எனலாம். ஆனால், இனவாதம் உள்ளிட்ட

ஒடுக்குமுறையால் சொந்த நாட்டிற்குள்ளேயே 'அகதிகளாக' வாழ்வோரின் அவல நிலையை - அகதிநிலையை - மாத்தளை சோமுவின் "எல்லை தாண்டா அகதிகள்" புனைகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தான் முதலில் நாவலாக (எல்லை தாண்டா அகதிகள்) எழுதியதை வீரகேசரி - மலையக எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிக்காகச் சுருக்கி அதே தலைப்பில் சிறுகதையாக மாற்றியுள்ளார் மாத்தளை சோமு. அப்போட்டியில் இக்கதை முதல் பரிசினை வென்றது. முதன்முதலில் 'கொழுந்து' இதழில் பிரசுரமாகிய இக்கதை அதனைத் தொடர்ந்து 'தேடல்', 'தாயகம்' ஆகிய இதழ்களில் மறுபிரசுரமாகியது. தமிழகப் பத்திரிகையான 'கணையாழி'யில் 1991 - பிப்ரவரியில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது. எதார்த்தவாதப் போக்கில் இச்சிறுகதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இனவாதமும் அகதிநிலையும்

இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பணிசெய்யும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களை ஒட்டிய வரிசையான வீடுகளில் (Line Houses) குடியமர்த்தப்பட்டனர். அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அவ்வீடுகளே லயம் - லயங்கள் (லயன் வீடுகள்) என அழைக்கப்பட்டன. பெருந்தோட்ட முதலாளிகளின் இலாப நோக்கிற்காக அத்தோட்டங்களின் அருகிலேயே குறைவான வசதிகளுடன் இந்த லயங்கள் அமைக்கப்பட்டு தொழிலாளர் குடிவைக்கப்பட்டனர். இத்தகைய லயங்களையும் அதில் வாழும் தோட்டத்தொழிலாளரின் சிக்கலான வாழ்க்கையையும் இச்சிறுகதை சித்திரிக்கின்றது.

இக்கதையில் இடம்பெறும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அதிகார மையங்களால் ஒடுக்கப்படுகின்றனர். தமது வாழ்வாதாரத்தை இழக்கின்றனர். இக்கதையில் வரும் 'யட்டவத்தை' தோட்டத்து லயத்தை சிங்களவர்கள் அடித்து நொறுக்கி, நெருப்பு வைத்து, தொழிலாளர்களது பொருட்களையும் கொள்ளையடித்துச் சென்றுவிடுகின்றனர். இவ்வாறு இலங்கையில் சிங்களவர் ஒ தமிழர் என்ற இனவாதம் மேலோங்கிய சூழலை இச்சிறுகதை விளக்குகிறது. இனவெறி கொண்ட சிங்களவர்களால் தமிழர்கள் மற்றும் தமிழரைத் திருமணம் செய்த சிங்களவர்களும் பெருமளவு பாதிக்கப்பட்டு தமது உடைமைகளையும் உறவினர்களையும் இழந்து பயத்துடன் ஓடியொழிந்து வாழ ஆட்படுத்தப்படுகின்றனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு உதவவேண்டிய பொறுப்பில் இருப்போரும் (தோட்டத்து துரை, கங்காணிகள்) உதவாமல் தொழிலாளர்கள் அலைக்கழிக்கப்படுகின்றனர். சிங்களர்கள் தமிழரது வாழ்வாதாரமாக இருக்கின்ற தோட்டங்களை இனவாதத்தால் தீவைத்து எரிக்கின்றனர். அரசும் எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் எடுப்பதில்லை.

இந்தியாவிலிருந்து பிழைப்பிற்காக தேயிலை, ரப்பர் உள்ளிட்ட தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய இலங்கை சென்றோர் அங்கு ஒடுக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்படுகின்றனர். இலங்கை நகரங்கள் முன்னேற்றமடைய தமிழர்கள் உடலுழைப்போடு அவர்களது உயிரும் உறிஞ்சப்படுகின்றது. சிலசமயங்களில் குடியுரிமையும் மறுக்கப்பட்டு தாயகம் அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றனர். முழு குடும்பமாக அல்ல. குடும்பத்தில் ஒருசிலர் வாழ அனுமதி, சிலருக்கு அனுமதி இல்லை என்கிற நிலையில், வாழ்வாதாரத்திற்காக குடும்பத்தில் சிலர் இலங்கையில் வாழ்கின்றனர். சிலர் வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப்படுகின்றனர்.

இச்சிறுகதையிலும் ஒரு கலவரத்தின்போது, தாயகம் திரும்ப ஒருவர் விருப்பம் தெரிவிக்கிறார். ஆனால் மற்றொருவர் அதை மறுக்கிறார். தமிழருக்கும் ஒருமித்த கருத்து இல்லாத நிலை இங்கு புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

"அட நீ ஒண்ணு... ஏதாச்சும் கலவரம்னதும் இந்தியாவுக்குப் போயிருவோம்னு சொல்லுவீங்க, கலவரம் முடிஞ்சோன்ன அதை மறந்திடுவீங்க. ஒரு நெலையான பேச்சு நம்ம ஆளுகளுக்கு இல்ல. அதனாலதான் அடி விழுது" (Maththalai Somu, 1994).

இலங்கையிலேயே பிறந்து வளர்ந்த அடுத்த தலைமுறைத் தமிழர்களுக்கு தாம் வாழும் மண்ணின் மீதான பற்றுணர்வு காணப்படுகின்றது. அந்நாட்டையே தமது தாய்நாடு போலக் கருதுகின்றனர். இத்தேசப்பற்றை பின்வரும் வரிகள் வெளிக்காட்டுகின்றன.

“இந்த நாட்டுலதான் எங்க பாட்டன், பூட்டன் ஒழைச்சான்! தேயிலைத் தாளுக்கு அடியிலதான் அவங்களப் பொதைச்சோம்! நாங்க ஏன் இந்த நாட்டை விட்டு போவேணும்? ஒருத்தரும் போகக் கூடாது” (Maththalai Somu, 1994).

இன துவேச/வேற்றுமை உணர்வுகள் கலவர நேரங்களில் வெளிப்படுகின்றன. சிங்களரைத் தமிழர் திருமணம் செய்தாலோ அல்லது தமிழரை சிங்களவர் திருமணம் செய்தாலோ இருதரப்பு இனத்தாரும் பெரும்பாலும் கலப்புத் திருமணங்களை எதிர்க்கும் நிலை காணப்படுகின்றது. கணவன் - மனைவி இத்தகைய கலவர நேரங்களில் தங்களுக்குள்ளேயே ஒருவரையொருவர் எதிர் இனத்தவராக எண்ணும் மன வேறுபாடும் இக்கதையில் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

இனம் கடந்த மனிதநேயம்

இனவாதமானது சொந்தக் குடும்பத்தையே (கணவன் - மனைவியைக் கூட) அந்நியப்படுத்துவதை இச்சிறுகதை நுணுக்கமாக வெளிப்படுத்துகின்றது. இக்கதையில் வரும் ‘சிங்காரம்’ என்ற தமிழன் சிங்களப் பெண்ணான ‘மாலினியைக் காதல் திருமணம் செய்கிறான். இனக்கலவர நேரங்களில் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சிலர் அவளை அந்நியப் பெண்ணாக (சிங்களத்தி) பாவிக்கும்போது நாளடைவில் இவனது மனதிலும் இனவேற்றுமையுணர்வு ஏற்படுகின்றது. காதலித்துத் திருமணம் செய்த அவளை வெறுக்கத் துவங்குகிறான். கணவன் - மனைவி உறவுக்கு இடையே விரிசல் விழுகிறது. மாத்தளை சோமு இவ்விடத்தே இனவாதத்தைக் கடந்த மனிதநேயத்தைப் பற்றி நுணுக்கமாகச் சித்திரிக்கின்றார். ஆண்டிக் கிழவனின் குரலாக அது ஒலிக்கிறது.

“சிங்காரம் அவளைக் கட்டிக்கிட்டு ஒரு வரு~மாச்சி! இன்னைக்கு அவ சிங்களத்தி மாதிரியா இருக்கா? அந்தக் கதையெல்லாம் இப்ப எதுக்கு?” என மாலினிக்கு எதிராகப் பேசியவனிடம் வாதிட்டார் (Maththalai Somu, 1994).

மனைவிக்கு எதிராக மனவேற்றுமை கொண்ட சிங்காரத்தின் மனநிலையில் நல்மாற்றம் ஒரு சிங்களவனால் நிகழ்கிறது. தமிழ்ப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்த சிங்களவன் இனக்கலவரத்தின் போதும், இறுதிவரை மனைவியைக் கைவிடமாட்டேன் என உறுதி கூறுகிறான். இதனைக் கேட்ட சிங்காரம் மனதில் துண்டு மனமாற்றம் அடைகிறான். ‘பியதாச’ எனும் பேர்கொண்ட அச்சிங்களவன் தமிழ்ச்சியைத் திருமணம் செய்த ஒரே காரணத்திற்காகத் தாக்கப்படுகின்றான். அகதி முகாமிற்கு வந்த அவனது பெயரைப் பதிவுசெய்யும்போது அவனது கதையை சிங்காரம் அறிந்து மனமாற்றம் அடைகிறான்.

தமிழருக்குள் இருக்க வேண்டிய ஒற்றுமையுணர்வு வற்புறுத்தப்படுகின்றது. அதுவே, கலவரங்களின் போது அல்லது கலவரம் நடக்காமல்கூட தமிழரைப் பாதுகாக்கும். ஒற்றுமையோடு இருந்திருந்தால் இலங்கை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து விடுதலை பெற்றபோதே தமிழருக்கான தனிச்சலுகைகளை, சட்டங்களை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து பெற்றிருக்கலாம் எனும் கருத்தும் இதில் பெறப்படுகின்றது.

“என்னைக்கி வெள்ளக்காரனை நம்பி இந்தியாவில இருந்து வந்தோமோ... அன்னைல இருந்துதான் இந்தப் பிரச்சனை! வெள்ளக்காரன் நமக்கு ஒரு முடிவும் காட்டாம சீமைக்குப் போயிட்டான் அந்த நேரமே நாம ஒரு முடிவை வெள்ளக்காரனுக்கிட்ட கேட்டிருந்தா இன்னைக்கி நாம நிம்மதியா வாழமுடியும் (Maththalai Somu, 2017).

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை சென்ற தமிழர்கள் அந்நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் தங்களது உடலுழைப்பின் மூலம் பெரும்பங்காற்றியதையும்; அந்நாட்டைத் தமது தாய்நாடு போலக் கருதி பற்றுடன் உழைத்து உயிரை ஈந்ததையும் பின்வரும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

“நாங்க இந்தியாவில இருந்து வந்தாலும், இந்த ஊரையே தாய்நாடா நெனச்சோம். சிலோன் பூரா பஸ், ரெயில் ரோடு போட்டது நம்ம ஆளுகதான். அதில எத்தனையோ பேரு செத்துப் போயிட்டாங்க” (Maththalai Somu, 2017).

இனவாதக் கலவரங்களால் உடைமைகளை மட்டுமல்ல. உயிரையும், கற்பையும் தமிழர் இழந்த அவலநிலைகளும் வெளிக்காட்டப்படுகின்றன. பெரும்பான்மைவாதத்தின் கோரத்தாண்டவத்தால் சிறுபான்மையினர் கொல்லப்படுவதைக் கண்ட படைப்பாசிரியரின் வேதனைக் குரலாகப் பின்வரும் வரிகள் அமைகின்றன.

“ஓ நாட்டுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது?. பெரும்பான்மை என்ற ஒரேயொரு மமதை சிறுபான்மை மக்களை அழிக்கத்தாண்டுகிறதோ! இவர்கள் என்னதான் செய்தார்கள்! இந்த மண்ணுக்காக உழைத்ததைத் தவிர வேறு எதுவும் தெரியாதவர்கள்! உழைப்புக்கேற்ற கூலிக்காக மட்டுமே போராடியவர்கள்! இவர்களுக்கு அகிம்சைதான் ஆயுதம்! இவர்களை ஏன் அடிக்க வேண்டும்? ஓ மண் மாதாவே! உனக்கு சாதி, சமய, நிற பேதமே தெரியாதாம்... அப்படியானால் இந்த உழைக்கும் மக்களின் ரத்தக் கறை உன்மீது பட்டுள்ளதே இதனை எப்படி அனுமதித்தாய்?. ஓ நீ கண்களை மூடிவிட்டாயா?” (Maththalai Somu, 2017).

எதார்த்தவாதப் போக்கில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வியலை மாத்தளை சோமு பதிவுசெய்துள்ளார். அவர்களது வாழிடம், இருத்தலுக்கான போராட்டங்கள் - இனவாதத் தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ளல், வாழிடத்தை, பிற அடிப்படை உரிமைகளை இழத்தல், உயிரையும் கற்பையும் இழத்தல், சொந்த நாட்டிற்குள்ளேயே அகதிநிலைக்கு ஆட்படல், சொந்தக் குடும்பத்திற்குள்ளேயே இனவேற்றுமை - மன வேறுபாடு கொள்ளல், தமிழருக்குள்ளான ஒற்றுமையுணர்வின்மை ஆகியவற்றை மிக எதார்த்தமாகச் சித்திரித்துள்ளார். இலங்கையில் பௌத்த மதவாத சிங்களர்களே ‘மையம்’. தமிழரும் முஸ்லிம்களும் ‘விளிம்புகள்’. தமிழருள் மலையகத் தமிழர் விளிம்புகள். மேலும் இவர்கள் உள் நாட்டுக்குள்ளேயே அகதிகள் போலுள்ளனர். இவர்களுள் தலித்துகள் மேலும் விளிம்புகளாகவும், அவர்களிலும் பார்க்க பெண்களும் குழந்தைகளும் விளிம்பினும் விளிம்புகளாக அமைகின்றனர். மலையகக் குழந்தைகளும் உடலுழைப்புச் சுரண்டலுக்கு ஆட்படுகின்றனர். இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு வகிப்பது தேயிலை, காபி உள்ளிட்ட பண்பயிர்களை உற்பத்தி செய்தல் ஆகும். அதில் அடித்தளமானோர் அத்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஆவர். ஆயினும் அவர்கள் சமுதாயத்தின் விளிம்பிலும், லயங்களில் பெருந்தோட்ட விளிம்பிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இலங்கை விடுதலையடைந்த பின்னரும் முழுமையான அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய விடுதலை அற்றவர்களாக மலையகத் தமிழ் மக்கள் உள்ளனர். மாத்தளை சோமு தன் சமூகவுணர்வு காரணமாக மலையகத் தமிழரின் சமூக முன்னேற்றம் கருதி இச்சிறுகதையைப் படைத்துள்ளார். இடதுசாரி இயக்கங்களோடு கொண்டுள்ள தொடர்பு காரணமாக சமூக மாற்றத்துக்கான பார்வையில் தன் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார்.

மலையகப் பெண்கள் நிலை

மாத்தளை சோமு எழுதிய ‘கண்டிச்சீமை’ நாவலின் கதைத்தலைவி ‘சிவப்பி’. இவளைச் சுற்றியே கதை நகர்கிறது. திருச்சியின் லால்குடி ஜில்லாவிலுள்ள ‘மேட்டுப்பட்டி’ கிராமத்தில் தன் பாட்டியுடன் வாழும் ஏழைப் பெண்ணான சிவப்பியை உறவுமுறையானான குப்பனுக்கு அவளது பாட்டி மணமுடித்துக் கொடுக்கிறார். ஊரில் கடும் பஞ்சம். எனவே, குப்பன் வேலையின்றி உள்ளான். சிவப்பிதான் அவ்வூரின் பஞ்சாயத்துத் தலைவரும் பெரிய கங்காணியுமான அய்யன்சாமியின் வீட்டில் வேலைகள் செய்து குடும்பத்தை நடத்துகிறாள். பஞ்சக் காலத்தில் குழந்தைகள் வேண்டாமெனக் கணவனிடம் கூறி இல்வாழ்க்கை நடத்துகிறாள். அப்போது, ‘கண்டிச்சீமை’யில் வேலை செய்வதற்காக ஆள் எடுக்கிறார்கள் என்ற செய்தி தண்டோரா போடப்படுகிறது. பெரிய கங்காணி, சின்ன கங்காணி ஆகியோரின் மூலமாகவே அச்சீமை வேலைக்குச் செல்ல முடியும் என்பதால் பெரிய கங்காணியிடம் அதற்கு அனுமதி கேட்குமாறு சிவப்பியிடம் குப்பன் கூறுகிறான். தன்னிடம் வேலை செய்யும் பெண்களைக் ‘கண்களால் மேய்ந்து’ அடைய நினைக்கும் பெரிய கங்காணி அய்யன்சாமியிடம் அனுமதி கேட்க சிவப்பி தயங்குகின்றாள். பின்னர் கணவனின் வற்புறுத்தலினால் கங்காணியின் மனைவியிடம் கேட்டு, அதன்பின் அய்யன்சாமியிடமே அனுமதி கோருகிறாள். அதற்கு அவளது ‘கற்பை’ அவன் விலைபேசுகிறான். தன் மனைவி இல்லாத நேரத்தில் அவளை அடைய நினைக்கிறான். அவளோ மறுக்கிறாள். தான் தொடக்கூடாத சாதி என்றும் தன்னைத் தொட்டால் தீட்டு என்றும் கூறுகிறாள்.

ஆதிக்க சாதியினரின் தீண்டாமைக் கொடுமையானது பாலியல் வெறியின்போது மட்டும் தளர்த்திக்கொள்ளப்படும் சந்தர்ப்பவாதக் கொடுமை இங்குப் புலப்படுகிறது. ஏற்கனவே தன் ஆசைக்கு இணங்கியதால் கண்டிச்சீமை சென்று வாழும் 'ராசாத்தியை சான்று காட்டியும், கண்டிச்சீமையில் வாழத் தவம் செய்திருக்க வேண்டும் என ஆசைவார்த்தை காட்டியும், தனது ஆசைக்கு இணங்கவில்லையெனில் அவளது கணவன்மீது 'திருடன்' எனப் பொய்க்குற்றம் சாற்றி பத்திரத்தில் எழுதி போலீசிடம் பிடித்துத் தருவேன். வெள்ளைக்காரனும் தன் சொல்லைத்தான் நம்புவான் என்று மிரட்டியும் சிவப்பியை அவளது அனுமதியின்றியே வன்புணர்ச்சி செய்கிறான். கணவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவள் செய்வதறியாது தவித்தாள். தாலி கட்டிய கணவன் தொடும்முன்னரே பெரிய கங்காணி தன்னை எச்சில்படுத்தியதை எண்ணித் துயருற்றாள், இவ்வாறு பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்கு ஆளாகியே கடல் கடந்து தன் கணவன் மற்றும் பிற ஏழைத் தமிழரோடு இலங்கை சென்றடைந்தாள் சிவப்பி. கதையில்... இலங்கை சென்ற தமிழ்ப்பெண்ணான சிவப்பிக்கு அந்தத் தோட்டத்துத் துரையின் பங்களாவில் வீட்டுவேலை கொடுக்கப்பட்டது. அவளது கணவன் குப்பனுக்கு தோட்டத்து ஸ்டோரில் வேலை வழங்கப்பட்டது. வெள்ளைக்காரத் துரை தன் வீட்டில் வேலை செய்த சிவப்பியை மதுபோதையில் வன்புணர்ச்சி செய்கிறான். ஏற்கெனவே ஊர்ப் பஞ்சாயத்துத் தலைவரும் பெரிய கங்காணியுமான அய்யன்சாமியால் இருமுறை வன்புணர்ச்சி செய்யப்பட்டதால் மன உளைச்சலில் இருந்த சிவப்பி, தற்போது துரையால் அந்நிலை வரவே துணிச்சலான முடிவு ஒன்றை எடுத்தாள். எச்சில்பட்டுப் போன தன்னைத் தன் கணவனுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. இனி துரையின் வீட்டைவிட்டுப் போகக்கூடாது. இங்கேயே வாழ்ந்துவிட வேண்டியதுதான் என்ற முடிவு அது. துரை அவளை வீட்டுக்குப் போகச்சொல்லியும் தைரியமாக அதை மறுத்து, பிடிவாதமாக அவளது வீட்டிலேயே வாழ்கிறாள். தன்னைப் பலவந்தமாக அனுப்ப நினைத்தால் நடந்ததை லயம்லயமாகப் போய்ச் சொல்லிவிட்டு தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொள்வதாக மிரட்டி அவனது வீட்டிலேயே அவனுக்கு மனைவியாக வாழ்ந்தாள். பெருந்தோட்டக் கூலிப் பெண்கள் அதிகார மையத்தின் உச்சமாகிய 'துரையை எதிர்த்துப் பேசுவது இல்லை. ஆனால், சிவப்பியோ கண்ணகி பாண்டிய மன்னனை, 'அறிவு அறை போகிய இறைமுறை பிழைத்தோன், தேரா மன்னன்' என்றெல்லாம் எதிர்ப்பது போல துரைக்கு எதிரான தனது எதிர்ப்பைக் காட்டுவது சிறப்புக்குரியது. நாவல் முழுவதும் அன்றைய தேயிலைத் தோட்ட அதிகார வர்க்கத்து ஆண்களால் பெண்கள் பாலியல் ரீதியாக மட்டுமே பார்க்கப்படும் கோரம் தோலுரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலில் வரும் பெரிய துரை, சின்ன துரை, சின்ன கங்காணி, பெரிய கங்காணி ஆகிய அதிகார வர்க்கத்து ஆண்களால் ராசாத்தி, சிவப்பி, காமாட்சி உள்ளிட்ட தோட்டத் தொழிலாளிப் பெண்கள் பாலியல் ரீதியாகப் பார்க்கப்பட்டு, சீண்டப்பட்டு, வன்புணர்ச்சி செய்யப்பட்டு துன்புறுத்தப்படுகின்றனர். இவ்ஆண் அதிகார வர்க்கம் வலைவிரித்துக் காத்திருக்கும் 'சிலந்தி' களாக இந்நாவலில் உருவகப்படுத்தப்படுகின்றது.

புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணியில் வரும் 'மருதி', ஜெயகாந்தனின் சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள், கங்கா எங்கே போகிறாள் ஆகிய நாவல்களில் வரும் 'கங்கா' ஆகிய கதாபாத்திரங்களை சிவப்பி சற்றே நினைவூட்டினாலும் ஏற்கெனவே திருமணமான தன்னை பாலியல் வன்புணர்ச்சி செய்த வெள்ளைக்காரனான தோட்டத்துத் துரையுடனேயே (தன் கணவனுக்குத் துரோகம் செய்யக்கூடாதென) தன் வாழ்க்கையைப் போராடி அமைத்துக்கொள்ளும் புரட்சிகரப் பெண் கதாபாத்திரமாக, புதிய வார்ப்பாக 'சிவப்பி' வார்க்கப்பட்டுள்ளாள். பொன்னகரம், அக்னிப் பிரவேசம் கதைகளைப் போல் 'கற்பை மறுக்கும்' விதமான பாத்திரமாக அல்லாதபோதும் 'கற்பு' எனும் கற்பிதத்திற்குள் இருந்துகொண்டே, தன்னை வன்புணர்ச்சி செய்தவன் சமுதாயத்தின் மேல்தட்டு வர்க்கத்தானானபோதும் அவனோடு போராடி அவனுக்கு மனைவியாகிறாள்.

விதவைக் கோலமும் சமுதாய வக்கிரமும்

மாத்தளை சோழுவின் புனைகதைகள் மலையகத் தமிழர் மற்றும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழரின் பிரச்சினைகளைப் பேசுகின்றன. மலையகத் தமிழ்ப் பெண்களின் பிரச்சினைகளையும் அவற்றுக்கான காரணங்களையும் தீர்வுகளையும் பற்றி விவாதிக்க இவரது புனைகதைகள் இடமளிக்கின்றன.

‘அவள் வாழத்தான் போகிறாள்’ எனும் நாவலில் மாத்தளை சோமு ஓர் இளம் விதவைப் பெண்ணின் மறுமணம் குறித்து விவாதித்துள்ளார். ‘கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தால் இரு கட்சிக்கும் அதைப் பொதுவில் வைப்போம்’ என்று பாரதி கூறியிருப்பினும் ஆணுக்கொரு நீதி பெண்ணுக்கொரு நீதியாகவே சமுதாய நிலைமை இருக்கின்றது. கற்பைப் பற்றி தந்தை பெரியார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “கற்பு என்னும் விஷயத்தின் முக்கியக் கருத்தெல்லாம் மக்கள் ஆண் - பெண் என்ற இரு சாராரில் பெண்களுக்கு மாத்திரமே அது (கற்பு) வலியுறுத்தப் பட்டிருக்கின்ற தென்றும், இவ்வலியுறுத்தலே பெண்ணை அடிமையாக்குவதற்குப் பெரிதும் காரணமாய் வந்திருக்கிறதென்றும், ஆண் - பெண் இருவரும் சரிசமமான சுதந்திரத்துடன் வாழ வேண்டும் என்கிற நிலைமை ஏற்பட வேண்டுமானால், மேற்கண்ட கற்பு என்பதன் அடிப்படையான லட்சியமும், கொள்கையும் மாற்றப்பட்டு அது விஷயத்தில் ஆண், பெண் இருவருக்கும் ஒன்று போன்ற நீதி ஏற்படுத்த வேண்டும்” (Thanthai Periyar, 2012).

எனவே விதவைப் பெண் வேறொரு ஆணைக் காதலிப்பதைப் பொதுவாகத் தவறாகப் பார்க்கும் சமுதாயம், மனைவியை இழந்த ஆணை அக்கண்ணோட்டத்தில் காண்பதில்லை. கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கு ‘விதவைக் கோலம்’ பூணும் சமுதாயம் அதே அளவையை ஆணுக்கு வைப்பதில்லை. வெள்ளைப் புடவை உடுத்துவித்துப் பெண்ணைத் தனிமைப்படுத்துகின்றது. அவளது உடை, பாவனை, சிரிப்பிலும் கூட கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

‘அவள் வாழத்தான் போகிறாள்’ நாவலில் மலையகத் தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் விதவைப் பெண்ணான பார்வதிக்கும் அதே தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் புரட்சிகர இளைஞனான ராமு என்பவனுக்கும் மெல்ல காதல் மலர்கின்றது. சமுதாயம் மிகக் கேவலமாகப் பேசி அவர்களை ஏசுகின்றது. இதில் மிகவும் பாதிக்கப்படுபவளாகப் பார்வதி அமைகின்றாள். இறுதியில் பல தடைகளைத் தாண்டி அவ்விதவைப் பெண்ணை ராமு திருமணம் செய்கின்றான். இவ்வாறு விதவை மறுமணம் பற்றி இந்நாவல் பேசுகின்றது. பொதுவாக மறுமணம் குறித்து பெரியார் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார் : “எந்தெந்தக் காரணத்தால் புருஷனுக்குப் பெண் பிடிக்கவில்லையோ, ஒத்துவரவில்லையோ அந்தக் காரணங்களால் பெண்ணுக்குப் புருஷன் பிடிக்காதபோது, இப்போது புருஷனுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படும் சுதந்திரமும் சவுகரியமும் போல பெண்களுக்கும் ஏற்படுமானால், பிறகு, இந்த மாதிரியான அனுதாபமும், கவலையும் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட இடமே இருக்காது... உலக வாழ்விலும், சமுதாயத்திலும் சட்டத்திலும், மதத்திலும் ஆண்களுக்குள்ள சவுகரியங்களும், உரிமைகளும் பெண்களுக்கும் இருக்க வேண்டும்” (Thanthai Periyar, 2012).

பெண்ணுக்கு ஆணைப் பிடிக்காதபட்சத்திலேயே அவள் மறுமணம் செய்துகொள்ளலாமென பெரியார் குறிப்பிடும்போது, சமுதாயமோ கணவனை இழந்தப் பெண்ணுக்கு ‘விதவை’ எனப் பெயரிட்டு, மறுமணத்தை நோக்கி அவள் நகரும்போது சுடு சொற்களை வீசும் வன்முறை பின்வருமாறு நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது: “வர வர ஒலகம் கெட்டுப் போச்சி. எங்கப் பார்த்தாலும் அக்குரும்பு கூடிப்போச்சி! கண் முன்னுக்கே அநியாயம் நடக்குது. அதுவும் பட்டப் பகல்ல. சே! கொஞ்சம் கூட மானம் மருவாதி இல்லாம்” இவ்வாறு இரு ஆண்கள் பேசிக் காறி உமிழ்கின்றனர் (Maththalai Somu, 2017). தந்தை வயதுடைய தபால்காரர் ஒருவரிடம் ‘சித்தப்பா’ என உறவிட்டுப் பாசத்தோடு பழகும் பார்வதியை அவரோடு தொடர்புபடுத்தி சமுதாயம் தவறாகப் பேசியது. நெருக்கடி கொடுத்தது. இது பின்வரும் வரிகளில் புலப்படுகின்றது: “விதவை என்பதால் அவன் மட்டும் அவளை ஒதுக்கவில்லை. ஆனால் மற்றவர்களோ அவளோடு பேசவும் மாட்டார்கள் சிரிக்கவும் மாட்டார்கள்! அவள் தாலி அறுத்தவாளாம். அது அவளாகத் தேடியதல்ல. காலம் விதித்த கோலம்” இவ்வாறு விதவைப் பெண் மீதான சமுதாயத்தின் மதிப்பீடுகளும் வக்கிரங்களும் வன்முறைகளும் இந்நாவலினுள் பரவிக்கிடக்கின்றன (Maththalai Somu, 2017).

‘கற்பு’ எனும் கற்பிதத்தைப் பற்றி பாரதி, புதுமைப்பித்தன், பெரியார் போன்றோர் விவாதித்திருந்தும் ஆணுக்கொரு நீதி பெண்ணுக்கொரு நீதியாகவே சமுதாய நிலைமை இருக்கின்றது. கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கு ‘விதவைக் கோலம்’ பூணும் சமுதாயம் அதே அளவையை ஆணுக்கு வைப்பதில்லை. வெள்ளைப் புடவை உடுத்துவித்துப் பெண்ணைத் தனிமைப்படுத்துகின்றது. கணவனை இழந்த பெண் வேறொரு ஆடவனை விரும்பினால் அவள் தவறாகப் பார்க்கப்படுகின்றாள். அவளது

உடை, பாவனை, சிரிப்பிலும் கூட கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகின்றன. கணவனை இழந்தப் பெண்ணுக்கு 'விதவை' எனப் பெயரிட்டு, மறுமணத்தை நோக்கி அவள் நகரும்போது சுடு சொற்களை வீசும் வன்முறையை சமுதாயம் நிகழ்த்துகின்றது. விதவைப் பெண் மீதான சமுதாயத்தின் மதிப்பீடுகளும் வக்கிரங்களும் வன்முறைகளும் மாத்தளை சோமுவின நாவலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளுள் முதன்மையானது 'பாலியல் வன்முறை'. பண்டைக்காலம் தொடங்கி இன்று வரை இவ்வன்முறை தொடர்கிறது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் மலையகத்திற்குக் காப்பி மற்றும் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்யப் புலம்பெயர்ந்த பெண்கள் அங்கு அதிகார வர்க்கத்தால் பாலியல் வன்முறைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். தலித் பெண்கள் என எடுத்துக்கொண்டால் ஆதிக்கச் சாதியினரின் தீண்டாமைக் கொடுமையானது பாலியல் வன்முறையின்போது மட்டும் தளர்த்திக் கொள்ளப்படும் கோரம் புலப்படுகின்றது.

பெருந்தோட்டக் கூலித் தமிழர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்க்கப்பட்டவர்களில் அதிகம் தலித்கள். அவர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் மிக கடுமையாக வேலைவாங்கப்பட்டனர். பெருந்தோட்டங்கள் உருவாகும் முன்பே காடுகளை அழித்தும், சாலைகள் போட்டும் பலர் மாண்டு அவற்றை உருவாக்கினர். இவர்கள் புலம் பெயர்ந்த வரலாற்றை கண்டிச்சீமை நாவல் விவரிக்கின்றது. கப்பலைப் பிடிப்பதற்காக திருச்சியில் ரயிலேற அவர்கள் நடக்கும்போது ஊரைத் தாண்டும்போதே கங்காணியின் தொனி மாறியது. மிகக் கண்டிப்புடன் நடத்தத் துவங்கினார். முன்னர், காலனியாதிக்கத்தாரின் தந்திர மொழிகளில் கண்டிச்சீமை சொர்க்கம் போன்றது, தேயிலைத் தூரில் மாசி (கருவாடு) இருக்கும் என்றெல்லாம் வஞ்சக வார்த்தைகள் கூறியும் ஏமாற்றிக் கைநாட்டு வாங்கி (அவர்கள் கங்காணியிடம் கடன் வாங்கியிருப்பதாகவும், கடனை அடைக்கும்வரை அவர்கள் வேலைசெய்ய வேண்டும் என்றும்) அவர்களை அழைத்துச் சென்றனர். கிராமத்திலும், இரயில் பயணத்திலும், இலங்கையின் கண்டிச்சீமையிலும் சாதி வேற்றுமைகளும் தீண்டாமையும் காணப்பட்டன. ரயிலிலும் ஆதிக்கச் சாதியினருக்குத் தனிப்பெட்டியும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குத் தனிப்பெட்டியுமாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டது. இது பின்வரும் வரிகளில் புலப்படுகிறது.

"வெள்ளக்காரங்களுக்குத் தனிப்பெட்டியாம். அய்யருமாருக, பண்ணையாருக, குடியான சாதிக்குத் தனிப்பெட்டியாம்" மலையகலயங்களிலும் இதே நிலைமை தான் (Maththalai Somu, 2017).

நன்றாக வேலை செய்வதற்கு நோயாளி இல்லாத கூலிகளைக் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் பரிசோதிக்கப்பட்டே இலங்கைக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர். வழியில் பேதி மருந்தால் செத்துப்போன மாரி என்பவனின் மரணத்தை எவருக்கும் தெரியாமல் மறைத்தனர். அவனை, "கடற்கரை மணலில் புதைத்துவிடுவார்கள். ஒருமுறை கப்பலில் போன ஒருவன் செத்துவிட்டான். செத்தவனைத் துணியால் சுற்றிக் கடலில் தள்ளிவிட்டார்கள். செத்தவனின் குடும்பமோ சிலோன் போனவன் தங்களை மறந்துவிட்டான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்" எனும் வரிகள் கவனத்தில் கொள்ளப்படத்தக்கவை (Maththalai Somu, 2017).

உழைக்கும் வர்க்கமாகிய அக்கூலித் தமிழர்களை நாயினும் கடையராக ஆதிக்க அதிகார வர்க்கம் எண்ணியது. முதன்முதலாகக் கப்பலேற்றப்பட்ட அவர்கள் தலை சுற்றி வாந்தி எடுத்தபோது,

"அறிவிருக்கா? கப்பலுக்குள்ளயா வாந்தி எடுக்கிறது? நாய்கூட இப்புடி வாந்தி எடுக்காது. நாயைவிட மோசமான கூட்டம். கூலிக்கார நாய்களக் கப்பல் ஏத்தினா கப்பலும் அசிங்கமாயிரும் (Maththalai Somu, 2017).

என்பன போன்ற சொற்களால் கடுமையாக ஏசப்பட்டனர். கண்டிச்சீமை சென்று சேர்ந்த பின்பும் சாதிப்பிரச்சினை இருப்பதைக் கண்டனர். லயங்கள் கயிறுகள் கட்டி இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன. ஒருபகுதி ஆதிக்கச் சாதியினருக்கு உரியதாயும் மறுபகுதி ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினருக்கு உரியதாகவும் அமைக்கப்பட்டது. தொழிலாளரும் சாதி அடிப்படையில் பிரிந்திருந்தனர். சிறிதுகாலம்

வேலைசெய்துவிட்டு சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிவிடலாம் என்ற எண்ணத்தில் தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு வந்த தமிழர்கள் எளிதில் அடைக்கமுடியாத கடனுக்குள் தேயிலைத் தோட்டத்தினுள் சிக்குண்டனர். தங்களது சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகளையும் தூக்கிக்கொண்டும் நடத்தியும் இலங்கைக்குச் சென்றனர். பிள்ளைகளுக்கான பயணச்செலவு அவரவருடைய சொந்தப் பொறுப்பு. வளர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே 'கம்பெனி' பயணச்செலவைப் பார்த்துக்கொண்டது. அதுவும் 'கடனில்' எழுதப்படும். இலங்கை புலம்பெயர்ந்த காப்பிக்காலத் தமிழர்கள் திருச்சி உள்ளிட்ட ஊர்களிலிருந்து நடந்தே இராமேஸ்வரம் கொண்டுசெல்லப்பட்டனர். இரயில் பாதையே இல்லாத அக்காலத்தில் இவர்களைக் கொண்டே இரயில்பாதை அமைக்கப்பட்டது. அவர்களில் பலர் மடிந்தனர். தொழிலாளர் கடுமையாக வேலை வாங்கப்பட்டனர். பிரம்படி உள்ளிட்ட கொடுமைகளை கங்காணி உள்ளிட்டோரால் அனுபவித்தனர். அவர்களது உயிர்மீதுகூட அதிகார வர்க்கத்துக்கு அக்கறையில்லாதிருந்தது. படகில் தடுமாறி அவர்கள் மடிந்தபோதுகூட உயிருக்காக அவ்வர்க்கம் கவலைப்படவில்லை. தங்களது இலாபம் - சம்பளம் குறையுமே என்றுதான் கவலை கொண்டனர். இது முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் இயல்பு.

இலங்கை செல்வதற்காக மன்னாரில் இறங்கி விலங்குகள் மிகுந்த கொடிய காட்டுப்பாதையில் தமிழர் நடக்கவைக்கப்பட்டே மலையகம் கொண்டுபோகப்பட்டனர். வழியிலேயே சிலர் இறந்தனர். பின்வரும் வரிகள் கவனத்திற்கொள்ளத்தக்கவை: "யானை போனபறம் நடந்து போனாங்க. ஒரு எடத்தில் பொண நாத்தம்... என்னன்னு பாத்தா ஒரு ஆளு செத்துக் கெடந்தாரு. மூக்கப் புடிச்சிக்கிட்டுப் பாத்தா, நடந்து போன ஆளுதான் செத்துக்கெடக்கணும்னு சோலமல நெனைச்சாரு. அதுபோல் போற வழியில் பல பொணங்கள் அழுகி எலும்பும் கூடுமாக் கெடந்திச்சாம். கங்காணிகிட்ட எதையும் கேக்கத் தெரியம் இல்லாம காட்டுல நடந்தாங்களாம் (Maththalai Somu, 2017).

இலங்கை சென்ற இந்தியத் தமிழர்களுக்கு குடும்பத்திற்கு ஒரு வீடு என்று மண்குடிசைகள் வழங்கப்பட்டன. காடுகளை அழிக்கச் செய்து காப்பிப் பயிர்களை நட வைத்தனர். சாலைகளை அமைத்தனர். வேலை செய்ய மறுத்தவர்களை சவுக்கால் அடித்து வேலை வாங்கினர். கடனில் மாட்டிக் கொண்ட பயத்தால் தமிழர்கள் வேலை செய்தனர். படகில் வரும் வழியில் படகுகள் கவிழ்ந்து பலர் மாண்டனர். 'ஆதிலெட்சுமி' எனும் படகு கவிழ்ந்து 120 பேர் இறந்துபோனது குறிப்பிடத்தக்கது.

இள்ளம் உடைக்கும் கூலிகள்

இலங்கையின் 'கலுகங்கை' பகுதியில் மாணிக்கக் கற்களைத் தோண்டி எடுக்கும் கூலித் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையனுபவங்களை - அவர்களது கனவுகளை, கடின உழைப்பை, ஏமாற்றங்களை, வலிகளை, நோய்களை, இழப்புகளை அழகாக அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள் நாவல் சொல்லிச் செல்கிறது.

நாவலில் தலைமைக் கதைமாந்தர் 'மணியம்'. கலுகங்கைப் பகுதியில் பலர் மாணிக்கக் கற்களைத் தோண்டியெடுத்து விற்று லாபம் அடைந்ததைக் கேள்வியுற்று, குடும்பத்தின் வறுமைச் சூழல் காரணமாக அங்கே செல்கிறான். நண்பன் சகாயத்தின் குழுவில் இணைகிறான். ஆளரவமற்ற கலுகங்கைப் பகுதியும், மாணிக்கக் கற்களைத் தோண்டும் குழுவினர் தங்கும் பாதுகாப்பற்ற 'வாடி' யும் சற்று அச்சத்தைத் தந்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டு தங்கி, படிப்படியாக மாணிக்கத்திற்காக பூமியைத் தோண்டுதல், மண்ணும் கல்லுமற்ற 'இள்ளங்களை' ஆற்று நீரில் அலசுதல் உள்ளிட்ட கடினமான தொழிலின் நுணுக்கங்களைக் கற்றுக்கொள்கிறான். மாணிக்கம் தோண்ட காட்டுப்பகுதி போன்ற கலுகங்கையில், வசதியற்ற வாடியில் தங்குகின்றான். பாம்புகள் நடுவில் குடியிருக்கின்றான். நிரந்தரமான ஊதியமும் இல்லாமல், குறைந்த ஊதியத்திற்காக இரவு பகலாக வெயிலிலும் மழையிலும் மிகக்கடின உழைப்பில் ஈடுபடவேண்டியுள்ளது. சுரங்கம் தோண்டுதல், இள்ளம் உடைத்தல், அதை ஆற்றில் அலசுதல் என கடினமான பணியைச் செய்கின்றான். வேலையின்போது அவனது காலில் சுத்தியலால் காயம் படுகின்றது. அந்த தொழிலாளர்கள் விசக்காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு இறக்கின்றனர். இத்தொழிலாளர்களை நியமித்த முதலாளியிடம் பெறும் சிறு தொகைகளைத் தனது குடும்பத்திற்கும் அனுப்புகிறான். மாணிக்கக் கற்களைத் தோண்டுவதில் பெரும்பாலும் இவர்களுக்கு ஏமாற்றங்களே கிடைக்கின்றன. எப்போதாவது சிறு மாணிக்கக் கற்கள் கிடைத்தால், அது மிகச் சொற்ப

விலைக்கே வியாபாரிகளால் கொள்ளப்படுகின்றது. மணியம் ஏமாற்றங்களையும் தாண்டி விடா முயற்சியுடன் மீண்டுமீண்டும் பலமுறை முயன்று மாணிக்கக் கற்களைத் தோண்டுகின்றான். தோல்வியே மிஞ்சுகின்றது. இறுதியாக 20 அடிகளுக்கும் மேல் ஆழமான பெரிய சுரங்கம் தோண்டுகின்றனர். பெருமழை பெய்கின்றது. பூமி ஈரமாகின்றது. சுரங்கத்தின் அடியில் மாணிக்கக் கற்கள் தேடும் மணியத்தை மண்சரிவினால் பூமி மூடிக்கொள்கின்றது. இத்தகைய சோக முடிவினை - எத்தனையோ மணியங்களின் உண்மைக் கதைகளை நாவல் எதார்த்தமாகப் பதிவுசெய்கின்றது. இவ்வாறு சமுதாயத்தின் மேல்தட்டு வர்க்கங்களாகிய மையங்களால் கூலிகளாகிய விளிம்புகளின் உழைப்பு மட்டுமன்றி உயிர்களும் உறிஞ்சப்படுகின்றன.

முடிவுரை

மலையக எழுத்தாளர்களில் முக்கியமான ஆளுமையான மாத்தளை சோமுவின் சிறுகதைகளில் மலையகத் தமிழரின் பன்முகப்பட்ட வாழ்வு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரச்சினைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மனித நேயத்தைச் சிதைக்கும் இனவாதத்தின் கொடூரம் தோலுரித்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பாரதியார், புதுமைப்பித்தன் தொடங்கி மலையகத் தமிழரின் - பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயரங்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள தமிழிலக்கியத்தில் அண்மைக்காலத்தில் இவற்றைத் தன் எழுத்தில் பதிவுசெய்யும் எதார்த்தமான எழுத்தாளராகத் தனது படைப்புகளின்வழி மாத்தளை சோமு அடையாளம் காணப்படுகிறார். தோட்டத்து லயங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள், மாணவர் - ஆசிரியரின் நிலைகள், இனபேதங்களால் சொந்த நாட்டிற்குள்ளேயே அடையும் 'அகதிநிலை' மற்றும் குடும்ப உறவுகளுக்கிடையே ஏற்படும் விரிசல்; உடைமை, உயிர், கற்பு ஆகியவற்றை தமிழர் இழத்தல், இனம் கடந்த மனிதநேயம், ஒற்றுமையின்மையால் தமிழருக்கு ஏற்படும் பின்னடைவுகள், அரசு அதிகாரத்தால் சொந்த மண்ணை இழந்து நாடற்றவர்களாகும் துயரங்கள், தாயகம் மீதான ஏக்கம் ஆகியவை இவரது சிறுகதைகளில் பதிவாகியுள்ளன. மாத்தளை சோமு தன் சமூகவுணர்வு காரணமாக மலையகத் தமிழரின் சமூக முன்னேற்றம் கருதித் தன் புனைகதைகளைப் படைத்துள்ளார். இடதுசாரி இயக்கங்களோடு கொண்டுள்ள தொடர்பு காரணமாக சமூக மாற்றத்துக்கான பார்வையில் தன் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். 'கற்பு' எனும் கற்பிதத்தைப் பற்றி பாரதி, புதுமைப்பித்தன், பெரியார் போன்றோர் விவாதித்திருந்தும் ஆணுக்கொரு நீதி பெண்ணுக்கொரு நீதியாகவே சமுதாய நிலைமை இருக்கின்றது. கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கு 'விதவைக் கோலம்' பூணும் சமுதாயம் அதே அளவையை ஆணுக்கு வைப்பதில்லை. வெள்ளைப் புடவை உடுத்துவித்துப் பெண்ணைத் தனிமைப்படுத்துகின்றது. கணவனை இழந்த பெண் வேறொரு ஆடவனை விரும்பினால் அவள் தவறாகப் பார்க்கப்படுகின்றாள். அவளது உடை, பாவனை, சிரிப்பிலும் கூட கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகின்றன. கணவனை இழந்தப் பெண்ணுக்கு 'விதவை' எனப் பெயரிட்டு, மறுமணத்தை நோக்கி அவள் நகரும்போது சுடு சொற்களை வீசும் வன்முறையைச் சமுதாயம் நிகழ்த்துகின்றது. விதவைப் பெண் மீதான சமுதாயத்தின் மதிப்பீடுகளும் வக்கிரங்களும் வன்முறைகளும் மாத்தளை சோமுவின் 'அவள் வாழத்தான் போகிறாள்' நாவலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளுள் முதன்மையானது 'பாலியல் வன்முறை'. பண்டைக்காலம் தொடங்கி இன்று வரை இவ்வன்முறை தொடர்கிறது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் மலையகத்திற்குக் காப்பி மற்றும் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்யப் புலம்பெயர்ந்த பெண்கள் அங்கு அதிகார வர்க்கத்தால் பாலியல் வன்முறைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். ஆதிக்கச் சாதியினரின் தீண்டாமைக் கொடுமையானது பாலியல் வன்முறையின்போது மட்டும் தளர்த்திக்கொள்ளப்படும் கோரத்தை மாத்தளை சோமு தன் 'கண்டிச்சீமை' நாவலில் புலப்படுத்தியுள்ளார். மலையகக் குழந்தைகளும் உடலுழைப்புச் சுரண்டலுக்கு ஆட்படுகின்றனர். இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு வகிப்பது தேயிலை, காபி உள்ளிட்ட பணப்பயிர் உற்பத்தி. அதில் அடித்தளமானோர் அத்தோட்டத் தொழிலாளர். ஆயினும் அவர்கள் சமுதாயத்தின் விளிம்பிலும், லயங்களில் பெருந்தோட்ட விளிம்பிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இலங்கை விடுதலையடைந்த பின்னரும் முழுமையான அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய விடுதலை

அற்றவர்களாக மலையகத் தமிழ் மக்கள் உள்ளனர். மலையகத் தமிழரின் இத்தகைய பிரச்சினைகளையும் வாழ்க்கையையும் மாத்தளை சோமுவின் புனைகதைகள் பதிவுசெய்துள்ளன.

References

- Arunachalam, K., (1994) Malaiyaka Thamizh Ilakkiyam, Tamil Mandram, Rajagiri, Sri Lanka.
- Kadigachalam, N., Sivagami, S., (2001) Ayalaka Thamizhkkalai Ilakkiyam Samakaala Selnerikal, Ulakathamizharaichi Niruvanam, Chennai, India.
- Kanthaiah, M.S., (2015) Sithaikapatta Malaiyaka Thamizharkal, Vidiyal Publications, Coimbatore, India.
- Maththalai Somu, (1991) Ellai Thaanda Akathikal, Tamilkural Pathipakam, Trichy, India.
- Maththalai Somu, (1994) Antha Ulakathil Intha Manitharkal, Tamilkural Pathipakam, Trichy, India.
- Maththalai Somu, (1996) Aval Vazhathaan Pokiral, Tamilkural Pathipakam, Trichy, India.
- Maththalai Somu, (2003) Maththalai Somuvin Sirukathaikal, Paadumeen Publications, Chennai, India.
- Maththalai Somu, (2017) Kandiseemai, Meenakshi Puthaka Nilaiyam, Madurai, India.
- Murugan, R., (2021) Diaspora Tamils and Their Creative Efforts in Historical Perspective, International Research Journal of Tamil, 3(S-1), 168-174. <https://doi.org/10.34256/irjt21s127>
- Selvakumaran, S., (2020) In Diaspora Countries - Tamil Culture and Arts, Indian Journal of Multilingual Research and Development, 1(1) (2020), 7-15. <https://doi.org/10.34256/ijmrd2012>
- Selvakumaran, S., (2021) Ideology – in the Contemporary Sri Lankan Tamil Novels, International Research Journal of Tamil, 3(1), 1-12. <https://doi.org/10.34256/irjt2111>
- Thanthai Periyar, (2012) Pen Aen Adimaiyanal, New Century Book House Pvt Ltd, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:



© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License